

Ielele pustiului

Emilian Oniciuc

Când Luna strănută praful stelelor
Iar Pământul îl trece-n aurore,
Începe-n pustiu dansul Ielelor,
Nevăzute de zeii tainicelor ore...

Deșertu-i albit de frigul galactic,
Cadânele iadului îl ridică spre stele,
Cu dansul deșănțat și frenetic,
În ritualul știut doar de ele...

Nimfe nebune scăpate din altar,
Preutesele unui rege-zeu blamat,
Se oferă flăcăilor vrajiți în dar,
Amăgindu-i cu dulcele păcat...

Pierduți și fără de scăpare,
În amăgirea perverselor clipe,
Uitați apoi în veșnică visare,
Rătăcind cu mințile rătăcite...

Când Luna străluce-argintiu,
Când Pământu-i mângâiat de stele,
Stai lângă zâna ta, nu în pustiu,
De nu vrei să te întâlnești cu iele...

Sau poate...

Emilian Lican-19.09.2014